

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput XXVI. Humiliationes ac mortificationes alibi quàm in Capitulo
subeundæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Qui increpationes odit, morietur. c. 15. 10.

*Viro, qui corripientem dura cervice contem-
nit, repentinus ei supervenet interitus.* c. 29. 1.

*Meliora sunt vulnera diligentis, quam frau-
dulenta oscula odientis.* c. 27. 6.

*Plus proficit correptio apud prudentem, quam
centum plagæ apud stultum.* c. 17. 10.

Devotæ affectiones.

*Bonum mihi, Domine, quia humiliasti me, ps. 118. 71.
ut discam justificationes tuas.*

*Letati sumus pro diebus, quibus nos humi-
liasti: annis quibus vidimus mala.* 89. 15.

*Peccavi, & verè deliqui, & ut eram dignus,
non recepi.* Job. 33. 27.

Da, Domine, servo tuo cor docile. 3. Reg. 3. 9.

Anima irreverenti & infrunitæ ne tradas me. Eccli. 23. 6.

In quibusdam Majoribus anni festivitati-
bus superior, qui audiat culpas, generalem
impertitur absolutionem, pro qua ritè perci-
pienda interius quis dicere poterit: Hodie
Domine, omnes præteritas noxas meas per-
petua sepelire vis oblivione. Gratiam mihi,
obsecro quoque istam concede, in illas ullo
unquam ut tempore ne relabar, ut in Ordi-
nis ac Religionis & sacrarum legum custo-
diam exactiùs ac diligentius incumbam, &
Fratribus meis exemplo meliori præluceam.
Hanc gratiam, Virgo Sacratissima, tua mihi
intercessione concedendam confido.

CAPUT XXVI.

*Humiliationes ac Mortificationes ali-
bi quam in capitulo subeunda.*

Superiores ac vitæ spiritualis Magistri, ex-
per-

peritissimorum instar Medicorum, vitiorum, quæ plagæ sunt animarum, curandorum ergò, diversas Religiosis solent suis injungere mortificationes, veluti morbis, quibus cupiunt mederi, utilissima admodumque salutaria remedia.

Ut propriam, quam de se habent, deprimant existimationem, ac superbiæ in illis curent tumorem, verbis acrioribus, quæque eorum superbiæ frangere, atque aliquam inferre despicientiam queant, noxas illis suas ob oculos proponunt. Palam exprobrant illis ea, quæ in occulto ipsi fecerunt, illos pudore ac rubore ut afficiant. Aliorum etiam subinde noxas illis imputant, atque illas quandoque, ex se modicæ quæ fuerunt, certarum illas aggravantium circumstantiarum enumeratione exaggerant.

Verbis utuntur hujusmodi, ut illos aspernari, ac despiciatui habere videantur, permitiendo etiam aliquando, diutius ut genuflexi persistant, quin illis ipsi quippiam respondeant, sæpe improvisos, nilque minus opinantes intercipiunt, atque etiam illis ipsis in rebus, quas optimè à se factas illi existimabant, inveniunt, quæ reprehendant, quin ullam audire vel admittere velint explicationem aut excusationem.

Humiliationes hujusmodi totidem sunt plagæ lethales superbiæ atque existimationis, quam de sua quisque concepit capacitate, si modò Religiosus, cui illæ injunguntur, animo eas humili & compuncto accipiat, ac sinceram habeat illis mediantibus concipiendi con-

tem.

temptus suimetipsum intentionem, Illæ etiam nos disponunt ad patienter pro re nata sufferendas injurias nobis forte fortunâ à quopiam sæcularium irrogatas, sensim etiam magnos animos nobis inspirant, ut heroica quæque opera, ad majorem Dei gloriam, aut animarum salutem quæ conducant, aggredi ac perferre non formidemus.

Spiritus, quo eas recipiamus oportet, consistit in eo. 1. Ut illas non consideremus, quasi rem quampiam in Religione usitatam, cui proinde se quisque ex mera consuetudine subiciat. 2. Ut simus à partibus Superioris, animum nostrum elevando cum affectu in Deum, ut omnibus arrogantis atque humiliationum impatientis naturæ nostræ reflexionibus viam præcludamus.

Actus interiores.

1. Etiam, Domine, revera grato animo accipio, quidquid dicitur mihi, plura etenim etiam pro meritis sum.

2. Volo, Domine, cum silentio perferre hanc confusionem atque opprobrium istud, ex illo quo te prosequor amore, atque ut vel in modico gradu mereat esse conformis sacratissimæ Humanitati Salvatoris mei Christi Jesu, qui quantum vis Deus, & quantum vis Agnus innocentissimus esset, accusationibus atque injuriis opprimi voluit, quin vel unico sese verbo tueretur.

3. Qua in re, Domine, monstrabo servum tuum me esse, nisi in istis occasionibus? Hæc etenim gloria, hæc divitiæ sunt eorum, qui te sequuntur.

4. Eia, anima mea, ex intimo animi sensu

reci-

„ recipiamus hanc mortificationem , neque
 „ illius degustare amaritudinem detractemus:
 „ etsi enim ex se ipsa illa nobis displiceat, at-
 „ tamen quia venit à Deo , nobis placeat est
 „ omnino necesse.

„ 5. Toties à Divina Majestate petiisti, ali-
 „ quid pati ut posses ; Quinimò desiderium
 „ habuisti, ut, ubi minimè omnium cogitares,
 „ acerbissimo quodam afficereris dolore, ut
 „ inde intelligeres, num vel modicum quid
 „ veræ tibi esset virtutis. En adest jam occa-
 „ sio. Noli, quæso, quod aliquando optasti,
 „ modò repudiare. Animadvertite jam, num
 „ absque ulla ad te ipsum, aut ad ea, quæ tibi
 „ eveniunt, reflexione, contenta atque corde
 „ pacato atque animo tranquillo remaneas.
 „ 6. Ah ! cupio omninò, Domine, & asse-
 „ ctior, ut ea ratione despiciar & vituperer, tibi
 „ duntaxat ut placeam, atque actionem mea
 „ dignam vocatione ac professione exerceam,
 „ Imprime, Domine, animo meo sanctum
 „ meimetipsum contemptum atq; ut illum ad
 „ mortem usque conservem, mihi concede,

CAPUT XXVII.

*Interius circa quasdam humiliaciones
 ac mortificationes exteriores
 exercitium.*

HUmiliationum istarum usus ad arro-
 gantem naturam abjectioni assuefa-
 ciendam atque altissimam humilitatis virtu-
 tem acquirendam utilissimus est, neq; etiam
 minùs conducit ad hoc, ut illi firmiter insista-
 mus,